

**RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.**

**A R R E S T**

**nr. 128.767 van 4 maart 2004  
in de zaak A. 100.217/XIV-1872.**

In zake :       XXX,  
                  die woont te 1050 BRUSSEL,

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

-----  
---

**DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat XXX op 7 februari 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 januari 2001 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 27 september 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 16 januari 2001;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 27 maart 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 17 december 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. NAVASARTIAN, die loco advocaat H. DOTREPPE verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur M. HUYGHE, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de minister van Binnenlandse Zaken;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 27 december 1999 en zich vluchteling verklaart op dezelfde dag; dat op 27 september 2000 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 12 januari 2001 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is, die als volgt luidt:

"Betrokkene werd verhoord op 30 november 2000 op de zetel van het commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Russische taal machtig is, en in aanwezigheid van zijn advocaat, mr. Hugues Dotreppe.

Betrokkene, volgens zijn verklaringen staatloos en afkomstig uit Letland, verliet dit land op 25 december 1999 en kwam op 27 december 1999 in België aan. Op 27 december 1999 vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de Belgische autoriteiten. Betrokkene was in het bezit van een geldig Lets Vreemdelingenpaspoort, voorzien van een Schengenvisum. Betrokkene zou zijn land zijn ontvlucht vanwege de voortdurende discriminatie omwille van zijn Russische origine en het sterk opkomende fascisme dat de steun van de regering zou genieten. Daarnaast beweert betrokkene dat hem het Lets staatsburgerschap zou zijn geweigerd - hij zou niet geslaagd zijn in de tweede test - en altijd zal geweigerd worden omwille van zijn Russische origine. Betrokkene verliet Letland reeds een eerste keer in 1998 omwille van de algemene discriminatie van Russen en het oprukkende fascisme. Betrokkene verbleef toen negen maanden illegaal in Spanje. Omdat betrokkene niet wist dat hij daar asiel kon aanvragen, keerde hij terug naar Letland.

Sinds september 1999 zou betrokkene specifieke problemen hebben gehad. Betrokkene zou herhaaldelijk, in opdracht van vrienden en kennissen, pamfletten en posters hebben gemaakt die werden gebruikt tijdens protestacties. Deze acties waren niet gelinkt aan een partij of organisatie maar waren uitingen van individuele burgers steeds gericht tegen de discriminatie van Russen in Letland. Noch betrokkene noch zijn vrienden zouden lid zijn geweest van een politieke partij of organisatie. In september 1999 zou XXX, betrokkenes vriend met wie hij samen pamfletten maakte, op een avond een dreigtelefoon hebben ontvangen. Betrokkene zou de telefoon hebben opgenomen en iemand zou hem in slecht Russisch hebben gezegd dat ze hun activiteiten moesten stopzetten. Toen betrokkene informeerde wie er aan de lijn was zou men geantwoord hebben met 'Zemes Sargey' (Lets voor 'landverdedigers'). Eén à twee dagen hierna zou XXX op straat zijn aangevallen door twee of drie onbekenden. XXX zou niet naar de politie zijn geweest omdat dit het alleen maar erger zou maken. Volgens betrokkene zou niemand naar de politie gaan omdat die corrupt is. Daarnaast zou het incident niet als ernstig genoeg worden beschouwd en dus geen onderzoek waardig zijn voor de politie, aldus betrokkene. Een week na het eerste telefoontje zouden ze opnieuw bij XXX thuis zijn opgebeld. Opnieuw zouden ze bedreigd zijn geweest. Daarnaast zou de anonieme beller allusie hebben gemaakt op de aanval op XXX. Betrokkene en zijn vrienden zouden hun activiteiten hebben blijven verderzetten. Opnieuw een week later zou betrokkene zijn opgebeld op zijn

gsm. Men zou gedreigd hebben dat men hem zou vinden indien hij niet ophield met zijn activiteiten. De anonieme beller zou het adres en nummerplaat van betrokkene hebben vermeld. Betrokkene zou niet naar de politie gegaan zijn. Eind september 1999 zou betrokkene op weg naar Riga zonder benzine zijn gevallen. Betrokkene zou genoodzaakt zijn geweest om zijn auto langs de kant van de weg achter te laten en liftend naar huis te gaan. De volgende morgen zou betrokkene zijn opgebeld door de politie van het district waar zijn wagen stond, met de melding dat zijn auto was uitgebrand en dat hij hem moest komen ophalen. Eenmaal ter plaatse zou betrokkene zijn vermoedens over de daders en het feit van de dreigtelefoons niet durven melden hebben aan de politie. Betrokkene beweert dat de politie toch niets zou ondernomen hebben. Daarnaast erkent betrokkene dat hij slechts een vermoeden had dat de daders iets te maken hadden met de dreigtelefoons; hij had geen bewijzen. Betrokkene zou ook na dit voorval niet gestopt zijn met het maken van pamfletten. Eind oktober zou betrokkene opnieuw zijn opgebeld op zijn gsm. De anonieme beller zou melding hebben gemaakt van de andere telefoontjes waardoor betrokkene wist dat het nog steeds om dezelfde mensen ging. In de periode dat betrokkene de dreigtelefoons kreeg zou hij ook zijn aangevallen door enkele Letten in de trein. Toen zij hoorden dat betrokkene met een accent sprak zouden ze hem zijn beginnen slaan. Toen hij uit de trein stapte zou betrokkene, die bebloed was, spoorwegpolitie zijn tegengekomen in het station. Betrokkene zou hen niet hebben aangesproken om een klacht neer te leggen. De politie zou niets hebben gevraagd of gedaan toen ze hem zagen. Op 1 december 1999 zou betrokkene naar Riga zijn verhuisd alwaar hij bij een vriend, V., woonde. Die zou hem hebben aangeraden te vluchten. Betrokkene verklaart zelf deze specifieke problemen te kunnen ontlopen in Letland maar dat hij nergens in Letland veilig is waar hij geen staatsburgerschap kan verkrijgen omwille van zijn Russische origine.

Vooreerst dient gesteld te worden dat verschillende tegenstrijdigheden tussen de opeenvolgende verklaringen de geloofwaardigheid van betrokkenes asielrelaas aantasten. Zo verklaarde betrokkene bij dienst Vreemdelingenzaken dat hij op 2 september 1999 anoniem door een Let op zijn gsm werd opgebeld, en dat hij nadien nog twee dreigtelefoons kreeg. Voor het commissariaat-generaal verklaarde betrokkene echter dat de anonieme bellers de eerste keer naar XXX thuis hadden gebeld en dat betrokkene daar de telefoon, een vast toestel, had opgenomen. Daarnaast verklaarde betrokkene bij dienst Vreemdelingenzaken dat hij in die periode op straat werd aangevallen en dat hij de dag daarna naar de politie is gegaan om een klacht in te dienen. De agent die Lets sprak zou echter geen klacht aangenomen hebben en betrokkene zou de agent niet volledig hebben begrepen. Voor het commissariaat-generaal daarentegen vermeldt betrokkene enkel, ook na expliciete navraag, dat hij in de periode van de dreigtelefoons door enkele Letten in de trein werd aangevallen. Betrokkene zou geen klacht hebben ingediend bij de spoorwegpolitie, omdat dat volgens hem toch geen zin had. Verder maakt betrokkene voor het commissariaat-generaal geen melding van het dreigtelefoontje op 11 november 1999. Betrokkene beweerde namelijk bij dienst Vreemdelingenzaken dat hij op 11 november 1999 werd opgebeld door een Let die hem zei dat er op een vergadering van landverdedigers was besloten om hem uit de weg te ruimen. Voor het commissariaat-generaal verklaarde betrokkene dat de anonieme beller zich reeds in het eerste gesprek had kenbaar gemaakt als 'landverdediger', en is van een 'beslissing' om hem uit de weg te ruimen geen sprake. Deze vaststellingen tasten de geloofwaardigheid van betrokkenes asielrelaas al enigszins aan. Daarnaast moet worden opgemerkt dat betrokkene zich vooral beroept op het algemene klimaat in Letland als reden voor zijn asielaanvraag en de ernst van voorgenomen problemen voor het commissariaat-generaal zelf relativeert en het lokale karakter van zijn specifieke problemen kort voor zijn vertrek zelf erkent. Betrokkene steunt zijn asielaanvraag, voor het commissariaat-generaal, op het feit dat de fascistische bewegingen in zijn volgens hem land gesteund worden door de regering, de systematische discriminatie van Russen en het feit dat hem, als etnische Rus, het staatsburgerschap geweigerd wordt. Er moet worden opgemerkt dat betrokkene al in 1998 zijn land heeft verlaten omwille van dit algemene klimaat en na negen maanden vrijwillig is teruggekeerd, hetgeen de ernst van zijn beweerde vrees voor dit algemene slechte klimaat in Letland ondermijnt.

Betrokkenes verklaringen omtrent het algemene klimaat in Letland zijn bovendien in strijd met de documentatie die op het commissariaat-generaal voorhanden is met betrekking tot de politieke situatie in Letland en de procedure tot naturalisatie. In maart 1998 werd in Letland door het bureau van de procureur-generaal een onderzoek gestart naar anti-Russische boodschappen in bepaalde persorganen. In juli 1998 werd de leider van de ultranationalistische organisatie 'Thundercross' opgepakt op verdenking van terroristische aanslagen op Sovjet-monumenten en andere doelwitten. Daarnaast heeft president Ulmanis zich op 1998 herhaaldelijk uitgesproken voor de verdediging van de rechten van minderheidsgroepen en sociale integratie (Bron: US Dept. of State, Latvia Country Report on human rights practices 1998). Dit toont aan dat de overheid wel degelijk optreedt tegen de extremistische groeperingen en de anti-Russische gevoelens bij de verschillen die nog bestaan tussen burgers en niet-burgers (Bron: Latvia center for human rights & Ethnic Studies jan-juni 2000). Het Lets staatsburgerschap kan verkregen worden na het slagen in een taal- en geschiedenisexamen. De wet voorziet enkele uitsluitingsclausules voor de aanvraag van sommige personen; betrokkene valt afgaande op zijn verklaringen, niet binnen deze groepen

en is dus in de mogelijkheid om, na het slagen in het examen, het staatsburgerschap te verkrijgen (Bron: Ministerie Buitenlandse Zaken, Staatsburgerschap in ex-Sovjet republieken, p. 37). Algemeen wordt gesteld dat de taal een probleem stelt voor vele Russen en andere minderheidsgroepen in Letland. De overheid heeft hieromtrent echter verschillende inspanningen ondernomen, zoals het organiseren van taalcurssussen en het verspreiden van handboeken (Bron: Int. Helsinki Fed. for human rights, Protection of Ethnic Minorities, april 1998). De taaltesten worden bovendien niet als moeilijk beschouwd (Bron: British Helsinki HR Group, augustus 1998). Betrokkene had volgens zijn beweringen reeds een goede kennis van de Letse taal want hij zat in niveau twee (in totaal drie niveaus). Indien dit toch niet voldoende zou geweest zijn was er de mogelijkheid om dit tekort bij te werken via een taalcursus. Nergens in de documentatie wordt melding gemaakt van een systematische weigering in het verlenen van het staatsburgerschap aan etnische Russen. Wel gaat het om een zeer trage procedure en wordt de mogelijkheid tot het indienen van een aanvraag bepaald door het geboortjaar. Er kan niet worden gesteld dat deze maatregelen specifiek tegen de Russische bevolking zijn gericht. De mogelijkheid bestaat bovendien om in beroep te gaan tegen de uitspraak omtrent het niet-verkrijgen van het staatsburgerschap. Kanidaat-staatsburgers kunnen hiervoor de hulp inroepen van een ngo die hen bijstaat in de procedure. Ondanks het feit dat deze procedures jaren kunnen aanslepen hebben verschillende mensen in beroep het staatsburgerschap toch kunnen verkrijgen (Latvian HR Committe, e-mail 10 november 2000).

Al deze elementen samen beschouwd - gesteund door het feit dat betrokkene ondanks de door hem aangehaalde bedreigingen nooit naar de politie is gestapt voor bescherming of beroep heeft aangetekend tegen de uitspraak omtrent het niet toekennen van het staatsburgerschap of geen nieuwe poging heeft ondernomen, terwijl dit wel mogelijk is - leiden tot de conclusie dat er geen elementen voorhanden zijn om te stellen dat er in hoofde van betrokkene een vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. De krantenartikels die betrokkene voorlegt om zijn asielaanvraag te ondersteunen, kunnen deze conclusie niet wijzigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève, in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken op 27 september 2000.

De commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.”;

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel aanvoert dat luidt als volgt:

“Schending van art. 2, par. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten en artikel 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Dat echter de motivering moet betrekking hebben op de ingeroepen feiten, waarbij melding moet worden gemaakt van de toepasselijke juridische regels en waarbij dient gemeld te worden hoe en waarom deze juridische regels hebben aanleiding gegeven tot de genomen beslissing.

Bovendien stelt de wet dat de motivering afdoende dient te zijn. Teneinde als afdoende kunnen beschouwd te worden dient de motivatie steun te vinden in het administratief dossier en alle elementen die ter kennis van de administratie werden gebracht in overweging te nemen. 1. De motivatie steunt op twee draadlijnen die eigenlijk tot motivatie dienen en de motivatie uitmaken van de aangevochten beslissing.

a. Verzoeker zou niet alles hebben gepoogd teneinde het staatsburgerschap te behalen. a 1. De aangevochten beslissing stipt zelf aan, - en detailleert trouwens - de bijzonder moeilijke procedure om het staatsburgerschap te bekomen daar waar echter het louter bestaan van deze procedure reeds een hinder, laat staan een schending uitmaakt van een elementair recht tot nationaliteit, wanneer zoals in dit geval deze procedure toegepast wordt op mensen die slechts hun nationaliteit, in casu Sovjet-Russisch, verloren hebben ingevolge de oprichting van een nieuwe Staat, nl. Letland. Als conclusie kan worden gesteld dat de etnische minderheid waartoe verzoeker toebehoort reeds het voorwerp maakt van twee ernstige discriminaties: het willekeurig onttrekken van een bestaande nationaliteit en 2. het opleggen van voorwaarden,

die in casu moeilijk of niet kunnen vervuld worden, voor het bekomen van de nationaliteit van de gecreëerde Staat.

a 2. Een van de voornaamste 'bronnen' van de aangevochten beslissing bestaat echter enkel uit een e-mail uitgaande van de Latvian HR Committee dd. 20.11.2000. Deze e-mail biedt echter geen waarborg van authenticiteit, noch wat de oorsprong noch wat de grond betreft. Een e-mail adres vervalsen is eenvoudig en men kan geenszins de kwaliteit noch de bevoegdheid van de zender nagaan, nog minder zijn bronnen.

b. Verzoeker zou een 'algemeen slecht klimaat' hebben ontvlucht.

b 1. Het feit dat verzoeker terugkeerde bewijst geenszins het gebrek of de afwezigheid van gegronde vrees, des te meer dat verzoeker naar gegronde vrees verwijst die na zijn terugkeer zijn gerezen.

b 2. Hij keerde enkel terug om persoonlijke redenen die hij hoger stelde dan de ondervonden vrees.

b 3. Behoudens het verwijzen naar zijn persoonlijke problemen, verwijst verzoeker inderdaad naar het algemene 'slecht klimaat' in Letland. Het algemene 'slechte klimaat' is echter gericht tegen alle etnische minderheden, waaronder de Russen. Dat dit slecht klimaat minder of meer gericht is tegen de Russen is van geen belang, van zodra deze discriminatie bestaat.

2. De Conventie van Genève voorziet in de onmogelijkheid om bescherming te kunnen invoeren bij de nationale overheid.

In casu dient te worden gesteld dat verzoeker geen nationaliteit heeft, zoals blijkt uit zijn documenten: cfr. stuk 3: Letse paspoort dat uitdrukkelijk vermeld dat verzoeker geen nationaliteit heeft 'Aliens Passport'.

Het is volkomen eenzijdig en arbitrair dat het commissariaat-generaal een nationaliteit aan verzoeker kleeft.

Verzoeker kan bijgevolg geen beroep maken op bescherming.

3. De overige overwegingen van de aangevochten beslissing volstaan niet, gelet op hetgeen voorafgaat, om de weigering te motiveren.”;

2.1.2. Overwegende dat artikel 62 van de wet 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen betrekking hebben op de formele motiveringsplicht; dat uit het middel blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent doch betwist dat de gegeven motieven de beslissing kunnen dragen; dat zij met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren; dat het middel enkel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht; dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Overwegende dat de bestreden beslissing vooreerst is gesteund op een aantal tegenstrijdigheden in de opeenvolgende verklaringen van de verzoekende partij en op het feit dat de verzoekende partij op het commissariaat-generaal zelf de ernst van haar problemen relateert, het lokale karakter ervan erkent en 9 maanden na haar vertrek uit Letland er in 1998 is teruggekeerd, vervolgens op het feit dat blijkens bepaalde documentatie van de commissaris-generaal de overheid in Letland wel degelijk optreedt tegen discriminatie van Russen, dat de overheid het verschil tussen burgers en niet-burgers tracht weg te werken, en dat het staatsburgerschap verkrijgbaar is, weliswaar na een trage

procedure en tenslotte op het feit dat de verzoekende partij nooit bescherming heeft gezocht bij de politie noch beroep heeft aangetekend tegen de weigering van het staatsburgerschap;

Overwegende dat de verzoekende partij het motief van de tegenstrijdigheden volledig buiten beschouwing laat, evenals het motief dat zij geen bescherming heeft gezocht bij de politie noch de mogelijkheid van beroep tegen de aanvankelijke weigering van het staatsburgerschap heeft benut; dat zij de bevindingen van de commissaris-generaal betreffende de mogelijkheid om het staatsburgerschap te bekomen en het feit dat die procedure geen systematische discriminatie van Russen inhoudt, niet weerlegt met de loutere bevestiging van haar standpunt van het tegendeel; dat zij niet aannemelijk maakt dat de bronnen van de commissaris-generaal vals zouden zijn; dat zij met de enkele verwijzing naar niet nader genoemde “persoonlijke redenen” de vaststelling van de commissaris-generaal omtrent haar terugkeer naar Letland na 9 maanden niet weerlegt noch haar eigen verklaringen voor de commissaris-generaal betreffende het relatieve karakter en de lokale aard van de specifieke problemen die zij zou hebben ondervonden; dat de verzoekende partij aldus niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid, die hem door de artikelen 63 en 63/3 juncto 52 van de Vreemdelingenwet is gegeven, heeft genomen; dat het eerste middel ongegrond is;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel aanvoert dat luidt als volgt:

“Schending van artikels 52, 57 en 63 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling alsmede de verdedigingsrechten. De motivatie van de aangevochten beslissing hoort tot het onderzoek ten gronde toe, daar waar de beslissing genomen werd in het kader van de ontvankelijkheid, alwaar enkel de waarschijnlijkheid van het relaas dient te worden onderzocht.”;

2.2.2. Overwegende, wat de aangevoerde schending van artikel 52 en 63 van de Vreemdelingenwet betreft, dat dient te worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel;

Overwegende dat artikel 57 van de Vreemdelingenwet verwijst naar een vreemdeling die niet gevestigd is in België en wiens hoedanigheid van vluchteling door de commissaris-generaal werd ingetrokken; dat in casu de bestreden beslissing slaat op de ontvankelijkheid van de asielaanvraag, zodat de verzoekende partij niet op ontvankelijke wijze de schending van artikel 57 van de Vreemdelingenwet kan invoeren;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling

inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

## **B E S L U I T :**

### **Artikel 1.**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

### **Artikel 2.**

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vier maart tweeduizend en vier, door :

|        |                |                       |
|--------|----------------|-----------------------|
| de HH. | C. ADAMS,      | wnd. kamervoorzitter, |
|        | M. MILOJKOWIC, | staatsraad,           |
|        |                | toegevoegd griffier.  |

**De griffier,**

**De voorzitter,**

**M. MILOJKOWIC.**

**C. ADAMS.**